

1A07D8E4EB35FEVD048AE2F

6. Притика Ю. Д. Сучасні тенденції розвитку третейських судів у зарубіжних країнах. *Вісник господарського судочинства*. 2004. № 2. С. 192–199.

7. Ковальова С. Г. Еволюція судової системи і судочинства на українських землях Великого князівства Литовського : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Одеса, 2004. 20 с.

8. Грозовський І. М. Судовий устрій Нової Січі (1734–1775 рр.). *Актуальні проблеми розвитку суспільної думки і практики управління*. Вип. 3. Запоріжжя. 1997. С. 21–27.

9. Лебедев М. Ю. Юрисдикція третейських судів в концe XIX – началe XX вв. *Третейский суд*. 2006. № 7. С. 86–94.

10. Стратегія розвитку системи правосуддя та конституційного судочинства на 2021–2023 роки, затверджена указом Президента України від 11 червня 2021 р. № 231/2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/231/2021#Text>

*Роговський Ярослав Станіславович,
аспірант кафедри теорії держави та права
Національна академія внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Старицька Ольга Олексіївна,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ МАЛОМОБІЛЬНИХ ГРУП НАСЕЛЕННЯ В УКРАЇНІ

У наш час неможливо отримати повну уяву про правове регулювання прав, свобод і обов'язків особи, розглядаючи їх як відокремлені один від одного явища, адже вони утворюють певну функціональну систему, що сприймається та реалізується комплексно. Перед тим як ґрунтовно досліджувати положення правового статусу маломобільних груп населення варто з'ясувати, що розуміють під поняттям правового статусу особи та його змістовим наповненням.

У сучасній юридичній науці існує плюралізм наукових думок щодо тлумачення самого поняття правового статусу. Так, наприклад, на думку П. Пилипенка, правовий статус варто розглядати як явище об'єктивної дійсності, що слугує правовим середовищем, за допомогою якого суб'єкт права набуває ознак учасника правових відносин [3].

На переконання М.І. Матузова, правовий статус слід інтерпретувати як закріплене положення особистості в суспільстві [3, с. 264]. Таким чином, на наше переконання, правовий статус особи слід розуміти, як систему закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою, прав, свобод, обов'язків, суб'єктів суспільства, що відображає особливості їхніх взаємовідносин.

Особливість правового статусу полягає у тому, що він закріплює досягнутий рівень свободи особи і людини в суспільстві, виступає важливим засобом ефективного задоволення потреб та інтересів кожної людини, створення і використання умов для всебічного розвитку особи. Правовий статус служить юридичною основою та засобом підвищення соціальної активності, залучення кожного громадянина до активної діяльності з управління державними і суспільними справами, до розвитку економічного виробництва [3, с. 100].

Акцентуючи увагу на питанні про маломобільні групи населення варто зазначити, що нині у вітчизняному законодавстві подано визначення поняття маломобільних груп населення лише у Державних будівельних нормах України «Будинки і споруди: доступність будинків і споруд для маломобільних груп населення» ДБН В.2.2-18: 2006, під яким варто розуміти осіб, які відчувають труднощі при самостійному пересуванні, одержанні послуг, необхідної інформації або при орієнтуванні у просторі, зокрема особи з інвалідністю, особи з тимчасовим порушенням здоров'я, вагітні жінки, громадяни похилого віку, особи з дитячими візками. У цьому законодавчому акті надано чіткий перелік осіб, яких віднесено до цієї категорії, зокрема: вагітні жінки; діти до 7-ми років; особи, які супроводжують малолітніх дітей; люди поважного віку; люди з інвалідністю; люди з постійними та/або тимчасовими функціональними порушеннями (фізичними, сенсорними, психічними, розумовими); люди які отримали тимчасову травму або хворіють; люди з нестандартними розмірами тіла: значно більшою або меншою за середню масою тіла, низького чи зависокого зросту; люди, які протягом певного часу можуть бути неуважними (приміром під впливом стресу) [1].

Виходячи з вищезазначеного, маломобільні групи населення характеризуються наявністю відповідного правового статусу, де в силу притаманним їм спільних ознак (неможливість належної просторової орієнтації, специфіки отримання деяких послуг, фізичними вадами тощо) і неможливості виокремити відповідних суб'єктів в окрему спільноту. Виходячи з теоретичного сприйняття структурних елементів правового статусу, можемо дійти узагальнення, що окрім прав та обов'язків до структурних елементів правового статусу маломобільних груп населення варто віднести і їх гарантії, законні інтереси, принципи їх реалізації, юридичну відповідальність, приналежність до громадянства певної держави, але із урахуванням специфіки реалізації останніх.

Виходячи із вищезазначеного, на наш погляд, під правовим статусом маломобільних груп населення варто розуміти сукупність закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою прав і свобод, обов'язків людей, які відчувають труднощі при самостійному переміщенні, отриманні послуг, усвідомленні інформації у процесі їх взаємодії з суспільством, що призводить або може призвести до обмеження їх інтересів.

Список використаних джерел

1. Державні будівельні норми України «Будинки і споруди: доступність будинків і споруд для маломобільних груп населення» ДБН В.2.2-18: 2006. URL: <https://www.minregion.gov.ua/wp-content/uploads/2017/04/DBN-V.2.2-17-2006.pdf>

2. Волкова І.І. Адміністративно- правовий механізм захисту прав дітей : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Запоріжжя, 2021. 477 с.

3. Головащенко О. С. Поняття та ознаки соціальної держави. *Актуальні проблеми державного будівництва та місцевого самоврядування в контексті конституційної модернізації*; зб. наук. ст. за матеріалами наук.-практ. семінару. Харків, 14 жовт. 2016 р. С. 25–31.

4. Макаренко Р. В. Поняття правового статусу особистості як члена громадянського суспільства. *Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова*. 2013. № 22. С. 141–147.

Сема Вікторія Сергіївна,
здобувачка першого (бакалаврського) рівня
вищої освіти за спеціальністю (053) Психологія
навчально-наукового інституту № 3
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник:
Мозоль Наталія Іванівна
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

ДІЯЛЬНІСТЬ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Поліція в умовах воєнного стану є дуже важливою, оскільки вона забезпечує громадський порядок та безпеку громадян. Основні функції поліції залишаються незмінними, але у таких умовах вони набувають ще більшого значення. Поліція виконує наступні завдання в умовах воєнного стану[1, с. 228]:

- Забезпечення громадського порядку та безпеки громадян на території, яка перебуває під контролем українських сил.
- Проведення розвідувальних дій та забезпечення безпеки на території, яка знаходиться під контролем ворога.
- Надання допомоги цивільному населенню у евакуації з зони бойових дій.
- Охорона об'єктів інфраструктури, таких як водозабори, електростанції, транспортні мережі та інші важливі об'єкти.
- Боротьба з терористичними організаціями та злочинністю на підконтрольних територіях.
- Проведення рейдів, обшуків та інших оперативних заходів з метою затримання злочинців та запобігання злочинам[3, с. 333].
- Співпраця з іншими військовими та правоохоронними структурами в рамках координації дій з метою захисту країни.

З настанням війни в Україні в 2014 році поліція відіграла важливу роль у